

9. szám.
Február 27-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A RÉGI FÁRAÓK ÉS A MOSTANIAK.

A hajdani Fáraóknál, — még jóval a suezii
Csatorna ásása előtt, — (hírüket rég szu eszi)
Volt az a jó ősi szokás, hogy a vig lakománál,
A mint ültek egyik másik sógornál, vagy kománál,
A sok vidám vendég közé, az ittasult csapatba
Egy nem ilyen helyre való vendég is volt hivatva.
Egy komoly és néma vendég, ki nem eszik, nem mulat,
Kinek arczán nem látszik meg futó mámor, indulat,
Kit a festett arczu szépek bájai nem hevítnek,
Kit a bornak istenítő tüze sem melegít meg.
Ez a csendes néma vendég szokott lenni — egy halott.
Első helyre, mint egy vendég ültetve az asztalon.
Egy mumia, előhozva föld alatti lakából,
S odatéve vigadozó vendégeknak például,

Hogy a mámor órájában láthassa szentül szembe'
A dölyfös, az elbizott szív, hogy mivé lesz az ember?
*
Sokszor írják, fennyen hírlik: az udvarnál itt meg itt.
Diszlakomán, vendégségen oda híva volt megint
A nagy nevü, jeles vendég; látták, ott volt, megjelent.
Fel volt rakva szépen minden egykor kapott rendjele.
Szóltak hozzá a főurak, hitták tánczra, de nem ment.
Ugy látszik, hogy van ő ott most igen nagy kegyelemben.
Kicsoda hát? Egyegy lengyel. . Nekem ugy tetszik aztán,
Hogy a hajdani mumiák helyét pótolja az tán.
Kit a hajdani Fáraók asztalukhoz ültettek,
Példát adni néma képpel a vig gyülekezetnek.

K—s M—n.

Egy csók, egy szó.

I. Katalin czárnó udvaránál egy új szépség jelent meg, Serbatoff herczeg kisasszonya Alexandra. Akkoriban két embernek volt legnagyobb befolyása az udvarnál, egyik volt a nagyhatalmú miniszter Potemkin, a másik a szép szemű herczeg Momonoff, a czárnó kegyence. A rossz világ azt mondja, hogy Momonoff szép szemeinek aligha nem volt olyan nagy befolyásuk az ország sorsára, mint Potemkin nagy eszének.

Azonban Momonoff szép szemei épen úgy nem találtak hivatalos állásukban akadályt arra, hogy a szép udvarhölgy bájait megpillantsák, mint Potemkin országos elméje az állam bonyodalmaiban, hogy e bájak elnyerése végett egy új diplomatiái cselszövényhez kezdjen.

Momonoff szép szemei azonban elég jókor észrevették, hogy Potemkin abban fárassztja országos talentumait, mint csábithassa el az ifjú herczegasszonyt, s hogy az ártatlan ellen vetett ármányt meghiusítsa, — ő maga csábítá el az ártatlant.

Katalin nem sokára megtudta ezt, s mint-hogy egész Európaszerte el van fogadva az az elv, hogy két hivatalt egy ember nem viselhet, Momonoff az egyikből elbocsátatott és a másikba aként helyzetetett be, hogy nőül kellett vennie Alexandrát, ki különben nemcsak szép, de gazdag is volt; s azonfelül Momonoff urnője kegyéből nyolczszáz negyvenötezer rubel értékű ajándékokkal lón elhalmozva, ide számítva azokat a drága ékszereket is, miket menyasszonya számára ajándékol kapott.

Azok között volt egy csodaszép tűzü briliánt. Nem annyira nagysága, mint szintelen tisztasága, szép köszörlése határozá meg értékét a műértő szeme előtt.

Egy jókedvű órában ezt a furcsa kérdést intézé Alexandra férjéhez:

— Ugyan kedvesem, mond meg igazán, miért kaptad te e szép gyémántot Katalintól?

— Megmondhatom, de úgy őrizd meg ezt a titkot, mint a mi mind a kettőnk fejébe kerülhet.

— Esküszöm, hogy nem mondom senkinek.

— Én is esküdtem a czárnénak, hogy nem mondom senkinek, s látod: neked még is megmondom. Egy csókért.

Alexandra adott neki kettőt, hogy legyen

nyeresége rajta. S aztán felfogadta minden szentekre, hogy ezt a szót titokban fogja tartani.

Meg is tartotta — egész a legközelebbi udvari bálig, a mikor a szép briliántot homlokkötőjén viselte.

Ott találkozott Orloff herczegnővel: ez volt legbensőbb barátnéja. Orloff herczegné magasztalá a szép briliántot s kérdezé, mi volt az ára?

Momonoff herczegnő mosolyogva sugá neki:

— A férjem kapta egy csókért, én kaptam tőle kettőért. De senkinek ne mondd, mert ebből baj lehetne.

Hiszen nem is mondta Orloff herczegnő senkinek, csak épen Romanzoff tábornoknénak, ki igen bizalmas barátnéja volt, ez ismét oly híven őrzé a titkot, hogy Korzakoff herczegnőn kívül egy léleknek sem szólt felőle, míg Korzakoff herczegnő oly discret volt, hogy Daschkoff herczegnőt kivéve mindenki előtt elhallgatá a mit tudott; mely barátságos titoktartás mellett úgy került a dolog, hogy éjjél után már Potemkin herczegnő is birtokában volt a hitbizományának, ki tudná hanyadik bizalmas barátné tradíciója nyomán. Potemkin herczegnő pedig nem volt Momonoff herczegnőnek barátnéja, hanem a czárnének első és legcselszövőbb udvarhölgye.

— Milyen gyönyörű gyémántja van Momonoff herczegnőnek; szólt, figyelmeztetve a czárnét Potemkin herczegasszony.

— Az ám. Szólt Katalin közönyösen, rá ismerve ajándékára; — drága lehetett.

— A herczegnő azt mondja, hogy a férje kapta egy csókért, ő a férjétől kettőért.

*

Az udvari bál után Momonoff herczeg és herczegnő, emberi szokás szerint aludni mentek, meghagyván pitvarnokaiknak, hogy déli két óra előtt őket fel ne lármázzák.

Hanem biz azok hamarabb fellármázták a nyugvó hercegi párt, alig egy órai pihenés után pokoli dörömbözést mivelve az ajtón.

Mi az? Ki merészel?

„Ő méltósága a rendőrfőnök kívánja tisztelét tenni — tiz *asszonyosság* kíséretében.“

Már erre a szóra fel kellett nyitni az ajtót. A rendőrfőnök igen udvarias volt.

— Bocsánatot kell kérnem, hogy ily órában alkalmatlankodom. A czárnőnek van egy

kis rendelete herczegségtek számára. — Tudva, hogy ily órában férfi női hálóterembe be nem léphet, ezen asszonyságokat hoztam magammal a szükséges szertartáshoz.

Momonoff ijedten nézett a mondott asszonyságokra; öles nagyságu dámák voltak, sűrűn lefátyolozott francia hölgy kalapokkal, iszonyu öklökkel, a mikén szétfeszült a finom svéd keztyű, s rettenetesen tudtak egymás mellett glédában állni; hanem legyező helyett mind-egyik egy-egy nyírfa-gallyat tartott a kezében.

A rendőr-főnök egy rózsaszínű levélkét nyújtott át Momonoffnak, melyben ez volt írva: „Egy csókért, — egy szóbert, — tiz asszony, — száz vessző.”

Az udvarias hivatalnok illedelmesen visz-

szahúzta magát, a tiz asszonyság előlépett, kettő karon ölté Momonoffot, a többi becsukta maga után az ajtót, s hogy azután minő szertartást hajtott oda benn végre, azt bizony irta senki sem tudta meg; annyi bizonyos, hogy mikor visszajöttek, sajátságos *legyőzőik* nagyon el voltak kopva. A rendőr-főnök igen udvariasan vett búcsút a herczegtől, a tiz asszonyság ismét glédába állt s egyszerre induló léptekben eldefilirozott.

A főhivatalnok jónak látá Momonoff biztatásul felhozni, hogy olyan asszonyságokat hozott magával, a kiknek titoktartásáról kezeskedik.

Hanem azért ezt a történetet is csak megtudta a világ.

K—s M—n.

A fenyegető előkészületek,

vagy:

M i é r t n e m l e h e t h á b o r u .

A háboru kitörésének legnagyobb akadályá a hadikészületek nagy és borzasztó voltában keresendő.

A francziák készítenek olyan *vaspánczélos hajókat*, a mikén a százfontos bomba is, mint valami agyagtakarékpénzperzsely török cserepekre s mikor már egész flottát állítottak belőle, épen csak hozzá kellene fogni a munkához, —

akkor az angolok olyan *ágyúkat* készítenek, a mik hat mázsás golyóval keresztül lövik még Achilles paizsát is; s így aztán elmarad a háboru;

hanem a francziák addig mesterkednek, mig kitalálják a *víz alatt úszó hajót*, a mi fel tud jönni a víz színeére, meg lemerülni a víz alá tetszése szerint; mikor ezzel is készen vannak, —

akkor az angolok kitalálják a módját, hogyan lehet a *tengert* petroleum segítségével *felgyújtani* s a víz alatti hajókat megfőzni benne; — erre aztán csak megint elmarad a háboru;

de a francziák csak nem nyugosznak addig, mig egy egész *léghajó flottát* nem állítanak ki, melylyel egész kiszálló sereget lehet akár hová elszállítani s a levegőből minden várat, hadsereget lebombázni; —

ámde az angolok megint óriási *villanytelepeket* alkotnak, a mikkel rőfös mennyköveket lehet lövöldözni az égben járó mindenféle állatokra s egy perc alatt fel lehet gyújtani a léghajókat; ekkor aztán csak megint elmarad a háboru;

most aztán a francziák igazán méregbe jönnek, s

a föld alatt kezdenek egy *alagutat* ásni, melyen át a calaisi csatorna alatt Angliába lehet betörni;

megtudja ezt az anglus s ő meg a csatorna hoszzában ásat egy nagy bányát, s azt megtölteti *kőszén-gázzal*, hogy a mint a francziák jönnek égő szivarral, mind fellobbanjanak; s így aztán csak megint elmarad a háboru; hanem megmarad egynehány ezer millió hadiköltségekre tett államadósság.

Mennyivel boldogabb világ volt, a mikor még nem voltak fegyverek a világon; a ki megharagudott a másakra, kapott egy keresetlen fát a kezébe, jót húzott vele a másokra; a másik visszahúzott rá, s a melyik tovább állta az ütleget, az maradt a győztes. Mikor utoljára is csak ez a vége a dolognak.

E p i g r a m m o k .

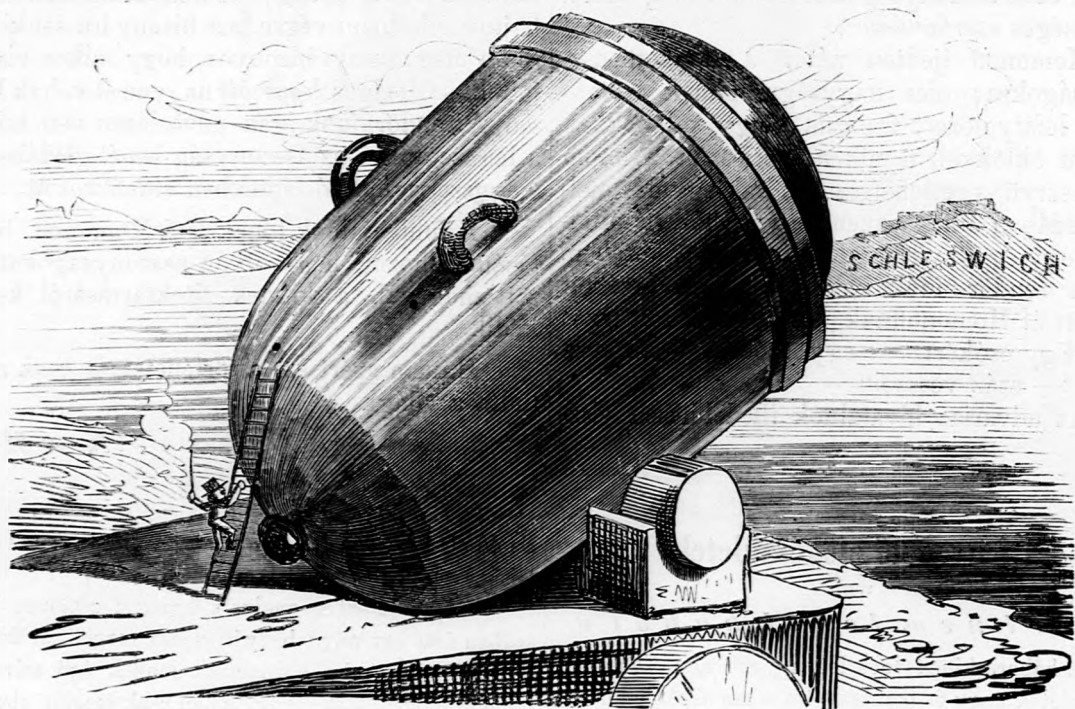
Büszke lehet Csevegő a világnak tiszteletére:
Hogy ha az utcán jár, bárki előle kitér.

Borral lángra gyulasztja szívet Dálnokfi, ha versel;
Borral, hogy ha dühöng, oltja haragja tüzét.

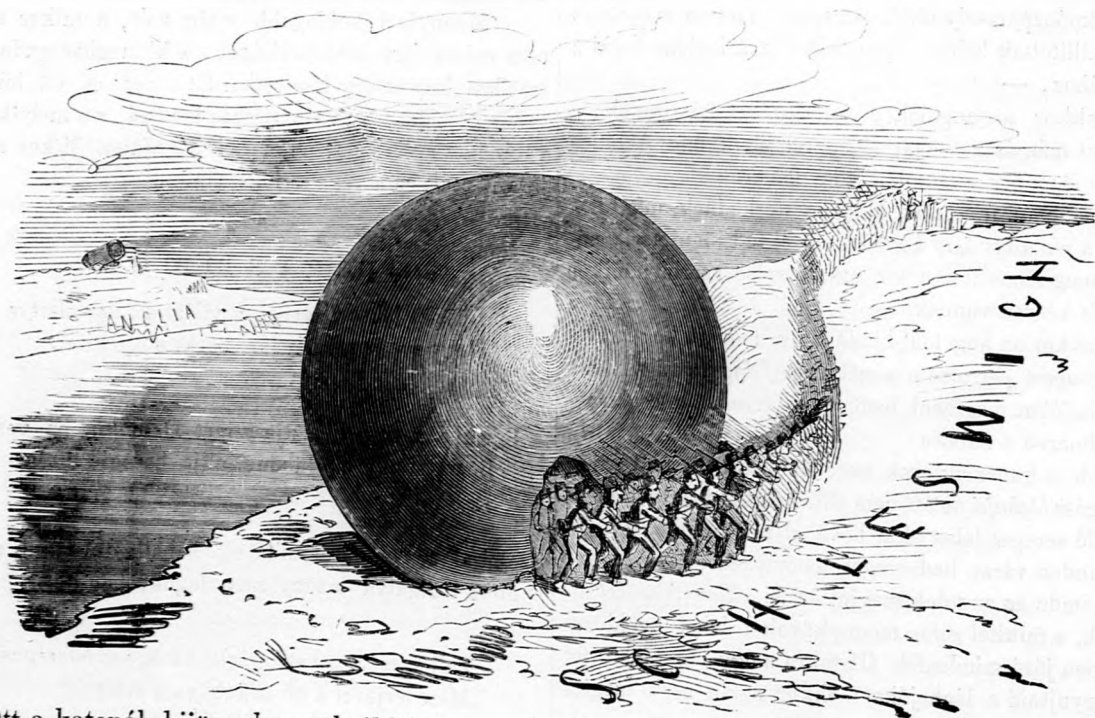
Szólni akarsz te, barátom! ? előbb hallgatni tanulj meg,
Mert hallgatva bizony még legokosban ítélsz.

„Valjon mért nevezé párját a magyar feleségnek?
„Mert férjével a nő szüntelenül felesel.”

Hogyan fog Anglia intervenialni Schleswigben.

Belepakol egy hadsereget egy Armstrongféle golyóba, azt lövi át a tengeren Dániába.

Ott a katonák kijönnek a golyóbisból — s legelőször is exequálják a szállítási költségeket.

Alapos melegség.

— Ejnye uram, nem szégyenli magát, ebben az inség idejében ilyen termetet hordani a nyilvános életben?

— Hagyja el ön! Hisz ezzel az egész termettel a hitelezőimnek tartozom: csak úgy kontóra híztam meg.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Van szerencsim urasagodnak egy ritka exemplart bemutatnyi tisztelt hazafiaibul, a ki mig eddig minden niven nevezendő jotikony adakozasokbul insig szamara kituta bujni magat.

Mikor ujsagok hirdetek, van insig, agyatok, agyatok! — monta ra: aj *Skribler!* nem tu-gyak mit irnya, mivel teletöltényi laput; nem hiszek obégatasnak.

Mikor felszolitotak nemzet gazdaszonyok insigne adakoznyi: „aj mit? *Blaustrumpf!* Job volna ha latnanak maguk konyhaja utan; — mi gondjuk nekik ara, hogy mas mit — **nem** főz?

Mikor hitak ütöt insigesek szamara adatot balba, concertbe; „aj, *frivol fiatal sag!* a ki

ilyen idüben kipes danulyi, inekelyi!“ s nem fizete be entreet.

Mikor mindenüinen szolitotak ütöt insigbi-zotmanyok adakozasra, monta fitymalv a: „eh! *obscurus emberek!* Ki bizna ü rajuk pin zt? Aszt se tudok kicsoda micsoda?

Mikor vigtöre az a 2 aszonysag, a ki Ba-zart rendezte, a kit mar aztan jól ismerhete min-den ember, kirte szipen hazafiaikat, hogy agya-nak, a mit lehet, ihezö hazafiaioknak; akor fel-fujta magat tisztelt barátom: phheh! *aristocra-ticus liga!* magnasi praepotentiak! grofnik, her-czegaszonyok! In democrata vagyok, nem adom semit. — S marata democrata s nem ata az . . ata.

Ilyen democrata in izs tunik lenyi.

Tallérossy von Zebulon.

Emléklapokba.

Mire való az igazság istenasszonyának a serpenyüje
Mégmérni, hogy melyik adott többet?
Mire való a kard a kezében?
Keresztül vágni a törvényeket.

— Egy alföldi városban artéziai kutat ásnak. A külső tanács egyik tagjának kötelessége hetenkint meg-nézni, mennyire haladtak, s a nyert vizet megkóstolni.
— Hová megy komám! Kérdi T. ur a tanácsostól?
— Vizet *becsülni*.
— De iszen jobb szeretne komám bort becsülni.

Egy falusi tanító nagy hévvel magyarázá tanítvá-nyainak, mi legyen az *igazság* és mi a *jogtalanság*. — Hogy annál könnyebben legyen felfogható, példákkal kezdé fölvilágosítani, felszólítván egyik tanoncát, ki a magyarázat alatt szorgalmasan fogdosta a legyeket.

„Te . . . te . . . Nagy Miska, ha én szomszédod-nak egy almát adnék — és te töle azt elvennéd — mit tennél te akkor (t. i. igazságot-e vagy jogtalanságot?)

„*Hát megenném kérem átoságvó*“ — volt a válasz.

Szapúljatok! . . .

Szapúljatok ismét, újra,
Ne hagyjatok szárazon!
Ha tudnátok én mennyire
Búslakodom e bajon.

Búslakodni . . . furcsa volna!
Sőt inkább én vigadok.
Hogy töletek árva lelkek
Ily *sok szépet* hallhatok.

Jártam én nagy Debreczenben,
Hol igen sok a *kofa*;
Mégis ennél *szébb beszédet*
Ott sem hallottam soha!

Sz. F.

Talány.

Micsoda ez? Csoda és mi?
Nagyban *ékszer*, kicsinyben *szenny*;
Kézben *fegyver*, fegyverért *díj*;
Díjért *szégyen* és *dicsőség*;
Álmod *üz*, álmod *úd*, álmod *táplál*.

Hát ez biz a „toll.“ Fejdész, mint *bolvita*, szép hölgy fején, rondaság ugyanott, ha csak *pehely*; fegyver, mint *irtóll*; fegyver díja, mint *táborpók tollsz* a ka-lapon; szégyen, mint *megádsarvóll*; dicsőség, mint *jutalmat nyert toll*; álmod *üz*, álmod *ad*, álmod *ad*, álmod *ad*, a *ki ir*, álmod *ad*, a *ki olvas*, s álmod *táplál* annál, *ki vajtá fekszik* annak,

Megfejtése a találynak.

Ferencz vitéz.

(Külseje élénken emlékeztet Bor vitézre.)

Holdvilág az égen szálldos *) . . .

Leányához apja szóla:

„Férjhez adlak Aggfi Pálhoz,

Mától kezdve három óra.

Leányához apja szóla:

„Aggfi Pálnak léssz nejjévé,

Mától kezdve három óra . . .“

Szól a lány: „ — mit? táti én-é . . .?“

„Aggfi Pálnak léssz nejjévé,

Aggfi Pál ur gazdag ember . . .“

Szól a lány: „ — mit? táti én-é . . .?“

Nekem biz' ő kelme nem kell.“

„Aggfi Pál ur gazdag ember,

Eszeden légy Borcsa mondom .!“

„Nekem biz' ő kelme nem kell,

Nincsen rája semmi gondom.“

„Eszeden légy Borcsa mondom,

Nem lesz többet ily szerencséd . . .“

„Nincsen rája semmi gondom,

Szivem régen Szép Ferenczé!“

„Nem lesz többet ily szerencséd!“

Aggfi nekem nem szerencse,

Szivem régen Szép Ferenczé,

Aggfi nekem: ököl, — szemre!

Aggfi nekem nem szerencse,

Nem megyek én soha hozzá . . .

Aggfi nekem: ököl — szemre!“

„ — No hát parancsolom most má'!“

„Nem megyek én soha hozzá —

Gondolja a lány magába —

„ — Nohát parancsolom most má'!“

„ — Nem kell zsarnok-apa járma!“

Gondolja a lány magába,

És levelet ír Ferencznek:

„ . . . Nem kell zsarnok-apa járma,

Jövel szivem Franczi, ments meg!“

És levelet ír Ferencznek,

Franczi kapja, — átolvassa:

„ . . . Jövel szivem Franczi, ments meg . . .“

Indul, — koppan csizma sarka.

Franczi kapja, — átolvassa —

S fogja a leányt derékon,

S indul — koppan csizma sarka,

Szöknek együtt sárga mén lón.

Fogja a leányt derékon

Ugy tizenkét óra tájba,

S szöknek együtt sárga mén lón.

Még csak nem is nézve hátra.

Ugy tizenkét óra tájba,

Hogy a gáton túl menének,

Még csak nem is nézve hátra,

Ejt Ferencz ur ily beszédet:

Hogy a gáton túl menének,

— Előbb egyet kettőt csuklott, —

S ejt Ferencz ur ily beszédet:

„Kincsem! itt van-e a schmukkod?“

Előbb egyet-kettőt csuklott,

S akkor imigy szóla Franczi:

„Kincsem! itt van-e a schmukkod?

Schmukkod, pénzed, kérlek hadezi!“

Akkor imigy szóla Franczi,

Ámde szólott volt hiába:

„Schmukkod, pénzed, kérlek hadezi . . .“

Mert így válaszolt a lányka:

Ámde szólott volt hiába —

„Kell-e szivemnél nagyobb kincs —

Mert — így válaszolt a lányka —

Szivemen kül, ékszerem nincs .!“

„Kell-e szivemnél nagyobb kincs . . .?“

— Hogy ne kéne a ki adta . . .

. . . Szivemen kül ékszerem nincs . . .

Indul vissza ugy, magadba!“

Hogy ne kéne a ki adta . . .!

Elcsapja a leányt magátul.

„Indulj vissza egy magadba . . .“

S elrobog, — a lányka ámul!

Elcsapja a leányt magátul,

— Kít már nézett apja: hol van?

Másnap a mint érte száguld, —

Alva *) — leli egy bokorban!!

K. L.

*) L-nál leng, nálam: szálldos, nem akarok magamnak hizelegni, de ez utóbbi kép merészebb!

*) A „Bor vitéz“ utolsó sorának elején — mely szinte így kezdődik — egy spiritus asper van, a mit én azonban, a két költemény összese nem zavarása tekintetéből — jónak láttam mellőzni. **K.**

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Legrosszabb ruha az, mely legjobban meg van varrva — mert azon legtöbb a folt.

— — A Színházi Látésöben (y) azt mondja, nem az a legjobb színházi repertoír, melyben legtöbb jó darab fordul elő, hanem az, mely olyan szerű darabokból van összeállítva, a miket azon színház művészei legjobban tudnak játszani. E szerint legjobb repertoírja van a budai népszínháznak, mert abban ötven nap ötvenszer adták az Ördög piluláit; s a színészek jól játszottak benne mindig, a közönség mulatott rajta mindig. Hogy az (y) is így érti, annyival bizonyosabb, mert jó repertoír tükröképen a párisi színházakat hozza fel, a hol egy egy Sardou-féle darabot tíz hét alatt hetvenszer adnak elő; de már a hatvankilencedik előadásnál aztán nagyon jól is be van tanulva. — Ilyen hetirend kelene nekünk!

— — Ez idén kétféle életírást olvastam Petőfi felől; az egyiket írta egy magyar tárczairó, a másikat egy német költő. Az első csinált Petőfiből egy rakoncátlan, kellemetlen, veszekedő kicsapott diákot; a másik meg egy sentimentalís, simára kefélt, udvarias szerény candidátust. Eszünkbe jut róla, hogy Chinában az isteneknek nagy potrohot festenek, Grönlandban pedig prémes ködmönt adnak rájuk.

— — Feltalálták már a petroleum-veszély ellen a legsikeresebb védelmet. Egy német tudós produkálta, hogy a trombitának bizonyos hangjaira, a *cisre*, meg a *gísre* a petroleum lámpa elalszik. E módon egymás után kilencz lámpást elöltött egy teremben szép trombita szóval. (Ebből tehát az a tanúság, hogy a ki petroleummal akar világítani, tanuljon meg trombitálni is.) De még

más is. A petroleumból támadt tüzet vízzel el nem lehetvén oltani, ezentul, ha valahol egy petroleum raktár kigyullad, nem a vízpuskákat fogják kirendelni az oltásra, hanem a katonai zenekart s egy percz alatt le-trombitáltatják az incendiumot.

— — Szegény Kamehameha, indus király meghalt. (Miben halt meg?) Az irodalomra adta magát a jámbor, s azt az indus természet be nem veszi. Belehalt a sok fordításba. (Igy hullanak el a nagy emberek!)

— — Pereire ur, a Kreditakciók Dalai Lámája egyetlen zeneestélyén, melyet palotájában rendezett, csupán az abban részvett énekeseknek 26,000 frankot fizetett. — De sok bolond jámbor embernek össze kell ad-dig hordani a „promessen“-eit, a mig az ilyen lakomák költsége kikerül!

— — A „Kreizeitung“ egy új okot talált fel, a miért szükséges porosz seregnek szállni meg Holsteint, mivel ugymond a kiaggatott vörös aranszin-fekete zászlóktul — megijednek a lovak. Ez már helyes.

— — (Megint új éleclap fog keletkezni.) Ez már magában igen jó éleclap! Ugy elmélkednek a barátaink, hogy két esztendő óta nem teremvén praenumerans, a föld nagyon kipihente magát; most ebbe az *ugar publikumba* jó lesz elvetni a magot; hej milyen termés lesz utána.

— — Valyon melyik furesább és bámulatraméltóbb tünemény a természetben: „az inség javára énekessé lett urak,“ — vagy az inség javára urakká lett énekesek?“

Egy hét a veres holló történetéből:

Hétfő. Pestnél a Dunán veres hollót löttek, reméljük, a muzeumnak adják.

Kedd. A veres hollót a muzeumnak adták.

Szerda. A veres holló kánya és holló féle mesalliance ivadéka; csak egy része veres: ha ló volna, azt mondanók, hogy „*pej*.“

Csütörtök. A veres holló nem is annyira veres, mint chamois színű.

Péntek. A veres hollónak némely tolla barnás ugyan, hanem a többi szürke.

Szombat. A veres holló tulajdonképen valósággal szürke.

Vasárnap. A veres holló, mint szürke species is nagy nevezetesség volna, ha történetesen *varju* nem volna.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövédeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.